

Евангелие, що ми е въ ржцетѣ. Сложихъ ги въ една тенекиена кутия и ги зазидахъ въ стената на училищния дърварникъ. Никой не знаеше тайната ми. Ще чакамъ, думамъ си, свободата. Па, не дай Боже, умра, ще я разкрия на нѣкой вѣренъ мой човѣкъ: та той да ви срещне съ тия светини. Тѣй съмъ мислилъ понѣкога. Но вѣрата, че ще изгрѣе слънцето на свободата, никога не ме е напускала.

Край боровата гора на поляната блестѣше училището. Децата се спуснаха. Нѣкой заби тържествено училищната камбана.

— А единъ да окачи знамето на училищната камбанария! — провикна се дѣдо Янчулъ.

Децата закрещѣха въ превара, кой да развѣе знамето на покрива.

— Ванката да се качи, дѣдо! — обади се едно дете.

— Ванката, Ванката! — подеха и други деца.

— Той да бжде! — отсѣче дѣдо Янчулъ. И Ванката понесе знамето по стълбата къмъ покрива.

Влѣзоха въ училището.

— Това сж стайтѣ, — посочваше дѣдо Янчулъ, разтваряше вратитѣ и приказваше весело. — Ето и коридорчето. Тука надъ вратата на

учителската стая бѣше закачена иконата на Св. Кирилъ и Методий. Дай да я окачимъ пакъ, Дафинке!

Деца изправиха стълба, дѣдо Янчулъ се покачи, и следъ малко иконата заблестѣ надъ вратата на учителската стая. Старецътъ слѣзе отъ стълбата и се обърна къмъ учителя:

— Видѣхме училището, а сега да отидемъ да се гостимъ на народната трапеза, която уреждаме въ ваша честъ. А най се радвамъ на внучето си, господинъ учителю! Видишъ ли какво юначе носи името ми, — и той посочи внучето си. — Миналата година му се падаше да трѣгне на училище. Азъ не го пустинахъ. Като че ли съмъ знаелъ, да не му троятъ крѣхката душичка потисницитѣ. И сега ще бжде българско първаче. Единъ български приказникъ ми е останалъ отъ стария учителъ. Чета му приказки и съ тѣхъ съмъ му закармилъ душичката...

Прегърнати крачеха бодро по боровата алея дѣдо Янчулъ и учителътъ, а коприненото знаме плющѣше на покрива на училищната камбанария, пречупило лжчитѣ на свободното българско слънце.

Димо Оцетаровъ

К Ю С Т Е Н Д И Л Ъ

Като момѣкъ съ погледъ милъ,
какъ е хубавъ Кюстендилъ!
Вижъ, до крепостна следа
се простира днесъ града
и подъ синия покровъ
грѣй съ очи къмъ Осоговъ.

Всрѣдъ градини и лозя,
всрѣдъ ливади и нивя —
въ дѣждъ отъ слънце той сияй,
като цвѣте въ месецъ май,
и съ обиленъ вкусенъ плодъ
ръси здраве и животъ.

Ненчо Савовъ

